

טורי זכרון.

לי. ל. גורדון

(עם ספרי "אספת שירים" — תרמ"ח).

לא אחרון במשוררים היית
לקראים אחרונים.

במסלה אשר לבדה פנית
עוד ילכו המונים.

זכרו, כי הגס אשר יהדרו
נושא היית להם;
יכבדו שמך, ימים יוצרו —
ונאני אחד בהם.

שיר היוכל לסופרי ישראל

(לרגלי אספת הנדבות ליובל יעקב רייפמאן — נדפס בהצפירה
כ"ב מרחשון תרנ"א).

על מצחי שקמטה — תלתלים לבנים,
מעניי שקמו מתרוצצים כמו רביבים.
מעט עוד ימי חיי... ויהי מה, אעמיד פנים
עתה אקום אחזור על פתחי הנדיבים.
בנעורי, בעלומי לי לבי לא נפא

כי אכרע אשתחווה לאליל ההמון;
עתה לך אני קורא בכל לשון של חבה —

הפסח! המעות! הדמים! ההמון!

אך שוא אני קורא וצועק וצוח וקובל;
לבד אגוע ברעב, היו בעזרי, נפשות טהורות!
בן שבעים אנכי והיום לי חג יובל,

קראו לי נדבות, אספו למחיתי אגורות!

להורות, לחקור וללמד, להוכיח ולפתות.

רוחי שפכתי באמרי חכמה בבירים;

בשורי נבלה במרום, יקר באשפתות.

את כל געל נפשי ירקתי בשירים.

כל ימי חיי קרן-אור לא באה חדרי,

לי קרן רק הגויל בשרטי עליו שרט;

רבים ועצומים ששתי לראות את ספרי —

אקה אשר-עט, נחת-גיר, חיי-תרט!

קרבת אלי חוף, התפארי, רב החובל!

אשרי אניתך, טוב סחרה מכל סחורות:

בן שבעים אנכי והיום לי חג יובל,

השתחויתי, נדיבים, תנו לעבדכם אגורות!

כמנצח שבור-לב, כגבור סצפיון,